

06 — ISPOVEST PREVARENE GOSPODE

„Evo, sve sam lepo spremila. Vidiš ove kovertе? Na svakoj je ime onoga ko treba da bude obavešten kad odem. Nekoliko prijatelja, gradske novine, štampala sam i parte, jedna će ići na moja vrata, a ostalo... šta znam, ako neko smatra da treba neka okači još negde. Evo vidiš ovde... ovu liniju, e tu samo treba upisati datum. Na sve sam mislila. Ček' samo malo, zaboravila sam... neka, samo ti sedi, brzo ću.“

„Evo je, i krštenicu sam izvadila. Vidiš? A ovo je uputstvo kako želim da izgleda, tu sve piše, ah... valjda će tako biti, mogu samo da se nadam. Inače, sve mi to stoji na stočiću u dnevnoj sobi, ne znam baš kad ću otići, ali volim da sam spremna. I pare za sahranu sam pripremila, neću da se iko troši zbog mene, mada ovako sitna ne verujem da bi to baš mnogo koštalo, hihih. Nemoj da se ljutiš, ali ti neću reći gde je novac, nikad nisam imala puno poverenja u ljude. Takva sam, šta da radim. Možda posle. Šta kažeš na sunčanicu? Jelda da je dobra? Hihih, znala sam da će ti se svideti. Svi je samo pohuju, a ja sos od nje pravim. Imam toliko recepata od gljiva, ali ovaj ne dam nikom, on ide sa mnom. Znaš li da joj se pod šeširom suknjica okreće? Tako se i moja okretala kad me je moj Pera prvi put video. Zaljubio se odmah, hihih.“

„Znaš, ček' da ti sipam još malo, nikoga više nemam. Odavno sam već sama i zato volim da sam spremna. Vremenom sa čovek na sve navikne pa i na samoću. U početku su dani dugi kao godine, a posle godine nekako traju baš koliko i treba, slažu se jedna na drugu i kraj, nema dalje. Ostane ti samo stočić u dnevnoj.“

...

„Ma ništa, samo sam se malo zamislila. Vidiš šta piše na ovoj ličnoj karti? Vidiš ovo prezime? E to je jedino što mi je ostalo od braka. Prezime. Verovatno mi je to kazna što nisam čekala mog Peru, kad su

ga zarobili o odveli. Do kraja rata jesam, čak i nekoliko godina posle, ali onda se pojavio Gavrančić, u skupoj kožnoj jakni, sa dobrim mestom u partiji i karijerom u izgledu, nije mario za moje godine. Mojima je to bilo dovoljno. Mislili su sačuvaće imanje.

Znaš, ništa on nije valjao, stalno me je varao, puno pio, nije bio dobar. Posle dvadeset godina smo se razveli. On je to tražio.

Oblači se, idemo da ti nešto pokažem. Neka ostanu sudovi, posle ćeš!“

* * *

„E, to je to, svako jutro provodim ovde. Ovo mi je druga kuća i mnogo mi je lepo kad sam tu. Vidiš ovu ploču? Tu mi leže ćerka i unuk. Znaš, jako je čudno kad odu pre tebe. Nije to u redu, nikako nije. Nikad ne prežališ, ali nekako navikneš da živiš s tim i bez njih.

Da, Sunčanica, stvarno se tako zvala, heh, Gavrančić nikako nije shvatao zašto baš to ime. Toliko ga je bilo briga za nas da se nije ni pobunio. Znam da je blesavo što mi se unuk zvao Smrčak, sigurno misliš da smo luda porodica, hihhi.“

„Ne znam ni sama, podsećaš me na nekoga, zato ti valjda sve ovo pričam. A i sakupljač si gljiva, ne možeš biti loša osoba. Kad sam te videla na poljani u toj suknjici pod šeširom, kao sebe da sam ugledala. Ma ista ja. Fali ti samo neki Pera. I moj je voleo gljive, jako. A znaš, on mene nije ostavio. Vratio se, tražio me... Kako je samo bio lep u uniformi kraljeve garde. Kao slika lep. Samo da tog rata nije bilo. Ma... idemo dalje.“

* * *

„I ja. Mnogo volim šetnje kroz šumarke, lepo je što ih ovde ima dosta. Nikad nisi bila u ovom? Pa dobro, fino da smo se srele. Povešću

te na mesto gde sam upoznala mog Peru. Predivno je i prepuno raznih šesirića; crvenih, braonkastih, s tufnicama, prugama, jednobojnih, zatvorenih, otvorenih, otrovnih, slatkastih i čarobnih.“

„Ma, znam da nije lako biti sam. Šta da se radi, navićićeš se. Mnogo si tužna, a to nije baš tako strašno. Hajmo dublje u šumu.“

„Aha?! Primetila si! Ovde sam ga našla, njegovo telo je bilo prekriveno smrčcima, neobično zar ne? Ali i nije, čitala sam davno da oni mogu da izrastu na najčudnijim mestima pa čak i na leševima vojnika. Nisi čula? Pa da. Prepoznala sam ga po prstenu na ruci koji sam mu ja dala. Sunčanica je već bila rođena. Tačno sam znala da mu je Gavrančić poslao metak u grudi.“

„A kome da prijavim? Ne znaš ti kakva su vremena tada bila. Ne, ostavila sam ga ovde, međ' smrčcima, tu mu je i bilo mesto. Svakog dana sam ga obilazila, pričala mu šta ima kod kuće, kako Sunčanica raste, da se udala, dobila sina, umrla... Sve sam sa njim delila.“

„Ma ne, nisam bila tužna, ponovo smo bili zajedno i to je bilo najvažnije. Vidi ovu, jelda da je lepa? Nije otrovna, samo je čarobna. Pa eto tako, čarobna tako se i zove, hoćeš da probaš? Ma nema čega da se bojiš, ja je znam.“

Šta radi? Čini te srećnom i nikad više samom, veruj mi.“

„Nisam, ali mi veća sreća od pronalaska mog Pere nije bila potrebna. No, ako želiš, zbog tebe ću je prva probati. Evo, vidiš? Nije mi ništa, samo se osećam srećnije. Aj' sad ti, zagrizi. Taaaako... progutaj.“

* * *

„Ne, nisam te prevarila, drago devojče. Tebi ništa na svetu nije moglo pomoći da budeš srećna. Samo sam ti telo uzela, ništa drugo. Ti ništa više ne moraš da radiš, samo se vrati u moj stan i umri kao ja, sve ostalo sam sredila. Niko neće primetiti. Dala sam ti nekoliko prijatelja

koji će te iskreno oplakati i grob redovno obilaziti, ni to nisi imala. Zar nisi srećna?“

„Molim te, idi sada, ovaj sos od sunčanica će mi pomoći da probudim mog Peru. Ne, nikada se neću vratiti u grad, samo ću vreme obrnuti i ponovo biti sa mojim Perom. Biću srećna.“

„Ne stoj, ne gledaj me tako. Hajde žuri, nemaš još mnogo vremena. Zadržiš li se u ovom šumarku još koji tren ostaćeš bez ijedne suze prijatelja. Tako je, trči devojko. Čeka te društvo u grobu, više nikad nećeš biti sama. Obećala sam ti.“